

Arrest

nr. 79 926 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 september 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CHEBA-EMIMOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 30 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 januari 2011 wordt aan verzoeker meegedeeld dat, onder voorbehoud van de voorlegging van een beroepskaart B, hij voorlopig gemachtigd wordt tot verblijf.

Op 18 juli 2011 beslist het Vlaamse Gewest de arbeidsvergunning te weigeren.

Op 18 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 werd ingediend door:

E.M., A. (...) (R.R.: (...))

Geboren te El Aioun op (...)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Er dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 30.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat ze werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (betrokkene verklaart dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in strijd zou zijn met het recht op een privé- en familieleven) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene artikel 8 van het EVRM zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de schending van artikel 8 EVRM bij de gegrondheid zou behoren, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is. Betrokkene toont immers niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene haalt aan dat zijn dichte familie in België zou verblijven (waaronder zijn zussen, neven en nichten). Echter, betrokkene legt niets voor om de familieband te bewijzen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart 8, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 10.01.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 18.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij valt onder de vernietigde instructies van 19.07.2009, op basis van andere prangende humanitaire situaties' Deze zijn echter niet gespecificeerd en er wordt evenmin bewijs van voorgelegd. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene zou sinds 2002 in België verblijven, heeft Nederlandse lessen gevolgd, zou een uitstekende kennis hebben van het Nederlands, is werkbereid, zou steeds voor zichzelf gezorgd hebben, zou een ruime vriendenkring opgebouwd hebben, zou familie hebben in België, legt een arbeidsovereenkomst, een werkbelofte en getuigenverklaringen voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Aangaande het argument dat betrokkene in zijn land van oorsprong geen enkele binding noch belang meer heeft, dient opgemerkt te worden dat er in 2002 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd aan betrokkene. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven dit bevel. Het is

betrokkenes persoonlijke keuze geweest om illegaal in België te verblijven, alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: *"Schending van de bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsverplichting; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheids verplichting en het redelijkheidsbeginsel."*

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid volgende redenen voorop stelt om het verzoek tot regularisatie af te wijzen als ongegrond:

(...)

De Staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, een manifeste beoordelingsfout gemaakt, door aan verzoeker mee te delen dat zijn aanvraag tot regularisatie ongegrond wordt verklaard.

Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen evenwel draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten, maar ook op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Aan de materiële motiveringsplicht is voldaan, wanneer een beslissing wordt geschraagd door deugdelijke motieven, dit omvat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, als het consistentiebeginsel.

Dat echter niet is voldaan aan de materiële motiveringsplicht.

De Staatssecretaris motiveert zijn beslissing door te stellen dat aan de voorwaarde van punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 niet is voldaan. Immers, gezien er geen arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, kan worden overgelegd, kan er evenmin een regularisatie worden doorgevoerd.

De Staatssecretaris loopt echter voorop op de feiten. De aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B werd inderdaad door het Vlaamse Gewest geweigerd in een schrijven dd. 18 juli 2011, doch hiertegen werd per aangetekend schrijven dd. 18 augustus 2011 geldig beroep aangetekend.

Zie stuk 3-4

Het beroep is nog steeds in behandeling, zodat het verzoek tot het bekomen van een arbeidskaart geenszins definitief werd afgewezen.

De weigering tot het toekennen van een voorlopig verblijfsvergunning is bijgevolg voorbarig.

Door geen rekening te houden met het hoger beroep dat werd ingediend door verzoeker, is de beslissing van de Staatssecretaris kennelijk onredelijk."

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich bij zijn aanvraag expliciet beroept heeft op criterium 2.8. B. van de instructie van 19 juli 2009. Dit criterium luidt als volgt:

"B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

(...)

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar."

De bestreden beslissing stelt: "Betrokkene beroept zich op het criterium 2. 8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Wat de verblijfsduur betreft, zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 10.01.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 18.07.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een arbeidsovereenkomst voorlegde van 16 november 2009 met de heer M. A.. De vaststellingen zoals vermeld in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, waarin zich de brief van 10 januari 2011 bevindt van verwerende partij gericht aan verzoeker waarin gemeld wordt dat verzoeker zal geregulariseerd worden onder voorbehoud van de afgifte van een arbeidskaart B en waarin zich tevens de brief van 18 juli 2011 bevindt van de Vlaamse overheid waarin deze aan de verwerende partij kenbaar maakt dat de afgifte van de arbeidsvergunning en de afgifte van de arbeidskaart aan verzoeker voor tewerkstelling werden geweigerd.

Verwerende partij kon in casu enkel vaststellen of de arbeidskaart B werd toegekend of niet. In casu volstond voor de verwerende partij de vaststelling dat de arbeidskaart B niet werd toegekend aan verzoeker.

Waar verzoeker verwijst naar zijn ingestelde beroep tegen de beslissing van de Vlaamse overheid, heeft verwerende partij de eer op te merken dat verzoeker niet aantoont dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing een schorsend beroep aanhangig was bij de Vlaamse overheid tegen haar beslissing tot weigering van de afgifte van de arbeidskaart B van 18 juli 2010 en toont evenmin aan dat er een andersluidende beslissing getroffen werd door de Vlaamse overheid na het instellen van een dergelijk beroep. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekers betoog, volgens de welke verwerende partij rekening had moeten houden met zijn ingestelde beroep feitelijke grondslag mist omwille van twee redenen. Enerzijds was het beroep nog niet ingesteld op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd en kon hier ook onmogelijk rekening mee worden gehouden. Anderzijds, kan verwerende partij verwijzen naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 54.762, d.d. 24 januari 2011.

"Waar verzoeker in de repliekmemoire vervolgens aanvoert dat dan maar gewacht moest worden met het nemen van de bestreden beslissing tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen de beslissing tot weigering van het afleveren van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, merkt de Raad op dat er geen wetsbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de nog lopende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Verzoekers bewering kan niet worden aangenomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende,- pertinente, afdoende en deugdelijke motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of van machtsmisbruik. (...) Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om gemachtigd te worden tot verblijf. (...)"

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde

schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht/" (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker voorhoudt te voldoen aan criteria 2.8B van de Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 19 juli 2009 (verder instructie genoemd) en dat de verwerende partij er toe gehouden is het beroep af te wachten dat verzoeker aantekende tegen de beslissing tot weigering van de arbeidsvergunning van het Vlaams gewest.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de raadsman van verzoeker gevraagd wat zijn standpunt ter zake is. Hij beperkt zich tot het verwijzen naar het verzoekschrift.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van de instructie meer bepaald het criterium 28.B. zodat hij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker inzake de schending van de materiële motiveringsplicht, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verzoeker voert geen andere grieven toe dat deze al besproken zodat noch het redelijkheidsbeginsel, noch het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan: *“Schending van de bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsverplichting; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheids verplichting; Schending van artikel 8 EVRM.”*

Het middel luidt als volgt:

“Volgens de Staatssecretaris toont verzoeker niet aan dat zijn dichte familieleden (zussen, neven en nichten) in België verblijven en benadrukt daarbij dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 EVRM

Verzoeker brengt nog een stuk bij, met name een verklaring op eer, van zijn zussen Mevrouw L. E. M. en Mevrouw F. E. M., waaruit onomstotelijk de familieband blijkt tussen verzoeker en beide dames.

Zie stuk 5

Sedert zijn aankomst in België heeft verzoeker steeds kunnen rekenen op emotionele en materiële steun van zijn familie en voornamelijk van zijn zussen.

Verzoeker maakt dan ook een onmiskenbaar deel uit van zijn familie, hier in België.

Hetgeen duidelijk blijkt uit de getuigenverklaring van verschillende neven en nichten.

Zie stuk 6

Door geen rekening te houden met de afstammingsbanden van verzoeker in België, kon de Staatssecretaris voor Migratie en Asiel niet in alle redelijkheid oordelen dat er geen sprake is van een schending van art. 8 EVRM.

Dat het middel ernstig is;”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich in zijn aanvraag beroept heeft op artikel 8 EVRM en wees op het feit dat hij reeds 8 jaar in België verblijf en sociale contacten heeft opgebouwd. Bij zijn aanvraag voegde hij getuigenverklaring van vrienden en kennissen.

In de bestreden beslissing werd rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich beriep op artikel 8 EVRM. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"(...) Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene artikel 8 van het VRM zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen

(RW arrest nr. 30.741 van 21.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de schending van artikel 8 EVRM bij de gegrondheid zou behoren, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is. Betrokkene toont immers niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene haalt aan dat zijn dichte familie in België zou verblijven (waaronder zijn zussen, neven en nichten). Echter betrokkene legt niets voor om de familieband te bewijzen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. (...) "

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bevindingen zoals weergegeven in de beslissing stroken met de gegevens uit het administratieve dossier. Immers verzoeker liet na documenten bij te voegen waaruit zou blijken dat zijn zussen, neven en nichten effectief in België wonen en hij daarmee ook een gezinsleven zou vormen.

Verzoeker betwist deze gegevens niet, doch wenst bij zijn huidig verzoekschrift bijkomende elementen bij te voegen die de familieband met zijn zussen zou doen blijken. Dienaangaande merkt verwerende partij op dat er enkel rekening gehouden kan worden met die elementen waarvan verwerende partij kennis had op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Dit is ipso facto niet zo met betrekking tot stukken die voor het eerst gevoegd worden bij het verzoekschrift.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn bewering te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM, daar hij op geen enkele wijze aannemelijk maakt een gezinsleven te hebben in België. Gewone sociale relaties vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Een verklaring op eer kan niet volstaan om een familieband te bewijzen.

Zelfs indien verondersteld zou worden dat verzoeker in België een gezinsleven heeft, dan heeft verwerende partij de eer te vervolgen dat de toepassing van artikel 8 EVRM een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geenszins in de weg staat. Verzoeker toont evenmin aan dat hij een gezinsleven kan vormen in het land van herkomst en dat hij niet meer zou kunnen terugkeren naar België. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij wil aantonen dat zijn zussen, neven en nichten in België verblijven en hij het motief bekritiseert dat stelt dat hij zijn familiebanden niet bewijst. Gelet op deze afstammingsbanden en de materiële steun die verzoeker krijgt, wordt artikel 8 EVRM geschonden.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten geen rekening te houden met stukken die haar niet kenbaar waren voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag verwees naar de toepassing van artikel 8 EVRM en dat hij acht jaren in België verbleef en verwees naar getuigenissen van vrienden en kennis-

sen. Verzoeker maakte gewag van familieleden die in België verbleven maar liet na enige familieband aan te tonen.

De bestreden beslissing stelt: *“Daarbij dient nog opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene artikel 8 van het EVRM zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid. Er dient echter door verzoeker een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de schending van artikel 8 EVRM bij de gegrondheid zou behoren, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is. Betrokkene toont immers niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene haalt aan dat zijn dichte familie in België zou verblijven (waaronder zijn zussen, neven en nichten). Echter, betrokkene legt niets voor om de familieband te bewijzen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”*

Deze motivering is correct. Verzoeker liet niet alleen na familiebanden aan te tonen maar ten overvloede tevens in concreto een afhankelijkheidsband te tonen.

De Raad herinnert er aan dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats nagegaan wordt of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu bracht verzoeker geen concrete elementen aan en volstaat het louter verwijzen naar de aanwezigheid van zussen en nichten en neven die in België verblijven niet om een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken.

In casu verwijst verzoeker naar de emotionele en materiële banden die hij heeft met zijn zussen en nichten en neven, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). A fortiori geldt dit voor banden tussen broer en zussen en neven en nichten. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid ten aanzien van zijn ouder, zijn afhankelijkheid tegenover zijn familie, zijn reële banden met de familie. Ook in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het geven van algemene opmerkingen die niet het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM aantonen. De bestreden beslissing stelt op goede gronden dat het gezinsleven van verzoeker niet is aangetoond.

In zoverre verzoeker verwijst naar de vriendschapsbanden die hij in België ten gevolge van zijn integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Evenmin is aangetoond dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt.

Voor het overige laat verzoeker na uit een te zetten op welke wijze de overige aangehaalde bepalingen geschonden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN